

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K
DK Danmark

Dato: 15. november 2019
Kontor: Strafferetskontoret
Sagsbeh: Freia Kirkeskov-Hansen
Sagsnr.: 2019-0037-0070
Dok.: 1294535

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 19 vedrørende forslag til lov om ændring af straffeloven (Forbud til dømte seksualforbrydere) (L 9), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 8. november 2019. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Kristian Hegaard (RV).

Nick Hækkerup

/

Mette Johansen

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 19 fra Folketingets Retsudvalg vedrørende forslag til lov om ændring af straffeloven (Forbud til dømte seksualforbrydere) (L 9):

”Vil ministeren redegøre for, hvorvidt det kan anses som nødvendigt i et demokratisk samfund at fastsætte et udgangspunkt om tidsbegrænset forbud som foreslået? Og vil ministeren redegøre for, hvorvidt samme formål kan opnås med et andet udgangspunkt end tidsbegrænset forbud som foreslået?”

Svar:

Ved besvarelsen af spørgsmålet lægges det til grund, at der med ”nødvendigt i et demokratisk samfund” spørges til foreneligheden med betingelsen i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) om, at et indgreb skal være nødvendigt i et demokratisk samfund til varetagelse af nærmere bestemte anerkendelsesværdige formål, herunder forebyggelse af forbrydelser, jf. herved EMRK artikel 8, stk. 2, og artikel 2, stk. 3, i 4. Tillægsprotokol til EMRK.

For så vidt angår lovforslagets forenelighed med EMRK, herunder om vurderingen af ordningens proportionalitet, henvises der til lovforslagets almindelige bemærkninger, pkt. 3.2.

Det bemærkes i den forbindelse, at domstolene i alle tilfælde skal foretage en individuel og konkret vurdering af nødvendigheden af, at den dømte meddeles et forbud, og i givet fald også af forbuddets tidsmæssige udstrækning.

På denne baggrund er det Justitsministeriets vurdering, at det formål, som varetages af forbud i medfør af straffelovens § 236, herunder navnlig at forebygge at den dømte seksualforbryder vil begå ny lignende kriminalitet, ikke ville kunne nås med mindre indgribende midler, idet det dog samtidig bemærkes, at domstolene skal beslutte at tidsbegrænse forbuddet, såfremt dette på baggrund af en konkret vurdering af karakteren af det begåede forhold og sagens omstændigheder i øvrigt findes tilstrækkeligt.

Endelig bemærkes det for så vidt angår tidsbegrænsede forbud, at der er en adgang for den dømte til at indbringe spørgsmål om forbuddets opretholdelse for retten, idet den dømte efter 5 års forløb regnet fra endelig dom kan forlange, at anklagemyndigheden indbringer spørgsmålet om forbuddets opretholdelse for retten, jf. straffelovens § 236, stk. 6, 1. pkt., ligesom justitsministeren kan tillade, at indbringelse for retten sker tidligere, når særlige

omstændigheder taler for det, jf. straffelovens § 236, stk. 6, 2. pkt. Hvis afgørelsen går ud på, at forbuddet helt eller delvis opretholdes, kan spørgsmålet på ny indbringes for retten, dog tidligst efter 2 års forløb, jf. straffelovens § 236, stk. 6, 4. pkt.